

Side vil det ikke koste noget Menneſte en eneſte Skilling, om vi affkaffede denne Lov. Den ærede Miniſter ſynes at være tilbøielig til at troe, at der egentlig ingen Skade kan opſtaa ved at antage dette Lovforſlag; deri vil jeg være aldeles enig med ham, og, derſom han vil tage mit Ord for Noget, vil jeg berolige hans Engſtelighed og bortſjerne hans Tvivl, ved at ſige, at han aldrig vil komme til at høre en eneſte Klage over, at vi vedtage den; thi der er ikke Noget, der mere er til Nytte for Omsætningen i det Hele, end at vi tillade Kjøbere og Sælgere at enes, ſom de beſt kunne, om den Handel, de ville drive. Der er vel et enkelt kildent Punct, der her kommer i Betragtning, nemlig, at Mulcterne ſkulle tilfalde Kjøbenhavn's Politiekaſſe, men jeg troer dog ikke, at vi, blot for at vedligeholde dem, ſkulle faſtholde ſaa urimelige Beſtemmelſer ſom de her omhandlede. Jeg for mit Vedkommende vilde, naar næſte Finantſlov kommer for, foretrække i Stedet derfor at votere en rund Sum til Kjøbenhavn's Politiekaſſe eengang for alle, og ſaaledes ſuldkommen ſtandſe enhver Sagt efter Høſere, ſom komme paa Lovet Kl. 9 iſtedetfor Kl. 10.

Indenrigsminiſteren: Den ærede Taler har ikke ſagt det Allermindſte, ſom kan have Indflydſe paa Sagen; han forſikkrer kun, at de beſtaaende Love ere urimelige, og han ſøger at godtgjøre det ved at ſammenligne dem med andre barbare Love; han talte ogſaa derom, ſom om det var noget ganske Særegt for os at have ſaadanne Love. Jeg troer derimod, at man paa de fleſte Steder vil finde flere indſtrænkende Lovbeſtemmelſer med Henſyn til Handelen med Fødevarer end her i Danmark, eſterat Lovgivningen eſterhaanden her er bleven reformeret. Han forſikkrer vel, at der ikke vil blive fort Klager over, at denne Lov bliver ophævet, men jeg tilſtaaer, at jeg ikke kan anſee de Ord, han har ſagt, for at være den allermindſte Garantie. Naar han anfører, at de omhandlede Love blive vedligeholdt, for at Bøderne kunne tilfalde Politiekaſſen, ſaa viſer det hans ſuldkomne Ubekjendtkſkab med alle Forhold. Man ſætter ikke megen Priis paa diſſe Politiebøder, de anvendes med megen Moderation;

naar Loven ſkal overholdes, naar man ikke aldeles vil give Slip paa den Forrettighed, ſom ved den omhandlede Lov endnu er tilſtaaet Forbrugere til at kunne faae Plads paa Lovene fremfor Høſerne i en vis kort Tid om Dagen, ſaa er det nødvendigt, at diſſe Mulcter idømmes. Naar han fremdeles omtaler de Salairer, ſom de Vedkommende maae udbetale til Procuratorer, ſaa viſer det igjen, at han ikke kjender Noget til Politielovgivningen; thi der exiſterer ſlet ikke nogen Procurator i Politieſager, idetmindſte er der ikke nogen fra det Offentliges Side beſkiftet, alſaa er der heller ikke noget Salair. Naar han dernæſt opholder ſig over Domme, ſom han finder urimelige, naar han taler om, at en Høſer er bleven mulcteret, fordi han paa den Tid, der udelukkende er forbeholdt Forbrugerne, ſtod ved en Vogn, ſaa veed jeg ikke, om han refererer Sagen i dens ſuldkandighed. Det Slags Sager intereſſere mig ikke, men det er viſnok, at, hvad man iſær har havt for Die, naar man har fundet Betænklichkeit ved at tilſtede Høſere og andre Næringsbrugere Afgang paa Lovene i den hele Tid, de ſtaaer aabne for alle Andre, det er, at diſſe Folk derved kunde fortrænge Andre. Det bliver idetmindſte meget vanſkeligt for dem, der ſelv ville gjøre umiddelbart Indkjøb paa Lovene, at komme til, fordi en Corporation, der holder ſammen og er talrig, hindrer dem i at faae Plads.

Roſenorn: Jeg er meget langt fra at miſtkende de frie Anſkuelſer, ſom længe have gjort ſig gjældende i den høiere Administration. Jeg kjender meget godt og har nylig ſeet den Correspondence, hvortil den ærede Miniſter ſigtede, ſom blev fort i 1847, og hvoraf det fremgaaer, at Cancelliet dengang med ſtor Styrke har udtalt ſig mod Indſtrænkninger i Omsætningsfriheden. Men jegønſker kun, at man vil give diſſe frie Principer, ſom man nærer, Anvendelſe paa de Steder, hvor der er Brug for dem. Den ærede Miniſter mener, at det ialtfald kan være betænkligt, at Kornhandelen gives aaben for „Enhver“; men eſter Forordningen af 24 November 1790 er det tilladt „alle Kongens Underſaatter, hvo de ere, og hvad enten de boe i Kjøbenhavn“